

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19256/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Бранко Бањац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., са боравиштем у ..., кога заступа Никола Јасика адвокат из ..., ради заштите права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 619/24 од 07.03.2024. године, у седници одржаној дана 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 619/24 од 07.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији П 263/23 од 27.11.2023. године одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражена заштите од узнемиравања права својине на непокретности – кп.бр. .. уписаној у лист непокретности .. КО ..., успостављање пређашњег стања уклањањем постављене жичане ограде са бетонским и дрвеним стубовима, уклањањем туцаника и асфалта, забрана туженом да убудуће на исти или сличан начин узнемирава тужиоца у вршењу свог права на описаној непокретности и обавезивање туженог на накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (ставови под 1-5) а обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 104.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (шести став изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 619/24 од 07.03.2024. године, првим ставом изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији П 263/23 од 27.11.2023. године. Другим ставом изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено доставио одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.), осим из члана 404. ЗПП овог закона. Чланом 403. став 1. ЗПП прописано је да против правоснажне пресуде донете у другом степену странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде, а ставом 3. истог члана прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом у овој парници дана 16.06.2021. годние тужилац је вредност предмета спора означио као непроцењиву, али је према налогу суда судску таксу платио у износу од 1.900,00 динара, што одговара вредности предмета спора од 4.000,00 динара.

Сагласно наведеном, како вредност предмета спора према судској такси не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра, то је применом члана 413. ЗПП ревизија одбачена као недозвољена.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић